

faa vil jeg dog tage Ordet. Det er mig endog kjær at kunne faae det lige efter min ærede Ven, for at jeg kan faae Leilighed til strax at berigtige de forskjellige Misforstaaelser, han har fremsat. Det ærede Medlem mente, at jeg skulde ligeoverfor ham have talt med en Overlegenhed, som han ikke fandt retfærdig. Hvis det var Tilfældet, vilde jeg meget beklage det. Jeg har paa ingen Maade havt til Hensigt at tale paa en overlegen Maade om det ærede Medlem, og jeg er mig bevidst ikke at have gjort det. Naar det ærede Medlem ser paa Sagen paa denne Maade, er det vistnok, fordi han ogsaa i den Henseende har et mindre rigtigt Syn paa, hvad der er imellem os, saa at han betragtede sig som den Udstøede. Jeg maa tilstaa, at det kan jeg ikke erkjende for at være stemmende med det virkelige Forhold, saaledes som han skabte det ved sin Udtalelse af 6te December forrige Aar, som overfor mig ganske vist var mindre hensynsfuld. Naar det ærede Medlem mente, at denne formentlige Overlegenhed fra min Side skulde skrive sig fra en Paaberaabelse af, at min Mening deltes af alle dem, der pleie at være vore Meningsfæller, og særlig af de juridiske Medlemmer blandt vore Meningsfæller, saa skal jeg bemærke, at det har jeg slet ikke paaberaabt mig i nogen Maade som Argument overfor det ærede Medlem. Jeg kom paa en ganske naturlig Maade ind derpaa derved, at det ærede Medlem var fremkommet med den Yttring, at han ikke stod ene med sin Opfattelse af det Spørgsmaal, som laa os imellem dengang, nemlig om, hvorvidt der var nogen retlig Nødvendighed for at fremlægge Finantslovsforlaget for indeværende Finantsaar igen i denne Rigsdagssamling. Derved kom jeg paa en overmaade naturlig Maade til at anføre det Faktum, som det ærede Medlem nu vil vende imod mig i en ganske anden Forbindelse end den, hvori jeg har anført det. Jeg tror virkelig heller ikke, at jeg kunde have behøvet at paaberaabe mig Andres Autoritet, thi hvad enten man vil finde de Gruide, jeg anførte, overbevisende eller ikke vil finde dem overbevisende, tror jeg dog, at Ingen vil negte, at jeg fremsatte Grunde, og det Grunde, som man maa erkjende vare vægtige og overveiende til Fordel for den Mening, jeg fremsatte. Jeg tror ikke, at det ærede Medlem vil kunne paastaa, at jeg søgte saaledes, at jeg alene holdt mig til, hvad han kaldte Talmajestæten. Overhovedet maa jeg sige det ærede Medlem, at naar han sagde, at han ikke hørte sig for Talmajestæten, saa gjælder dette vistnok ogsaa om mig. Jeg tror ikke, at Nogen vil beksulde mig for, at, jeg her i dette Thing har søgt at høre mig for Talmajestæten. Det vil det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) vistnok vare saa venlig at indrømme mig. Uheldigvis — ganske vist er det et Uheld — har jeg gjennem en Række af Aar maattet prøve dette, bestandig at høre til Minoriteten og undertiden

endog til en lille Minoritet. Naar det ærede Medlem yderligere tilspøiede, uden at jeg veed, hvilken Forbindelse det har hermed, at han heller ikke hørte sig for Magthaverne og ikke rettede sig efter, hvad der var Magthavernes Mening, saa maa jeg sige, at jeg tror ogsaa i den Henseende, at jeg kan sige, at vi følges ad; thi ogsaa jeg har staaet i Opposition til visse Regjeringer; men ganske vist har jeg ligesom de fleste af mine Meningsfæller siden 1870 fundet det at være rigtigt og nødvendigt at støtte de forskjellige Regjeringer, der havde afløst hinanden, fordi de alle have befundet sig paa det samme Standpunkt, i den samme Kamp overfor de Fordringer om en Folkethingsparlamentarisme og om den Forstaaelse af Forfatningen, som jeg har ment at maatte bekæmpe. Det ærede Medlem vil vist kunne erindre, at jeg ogsaa med Hensyn til de Ministerier, hvoraf han har været Medlem, har befundet mig i dette samme Tilfælde. Der har været Lider, da Mange svigtede, ogsaa af dem, der dengang pleiede at være Meningsfæller; men jeg har ikke ved disse Leiligheder hørt til dem, der svigtede. Det ærede Medlem vil seneft kunne erindre det fra Slutningen af det Femtesbedste Ministerium, da der kun blev en saare lille Skare her i Thinget tilbage, men jeg hørte stadig til denne lille Skare; det regner jeg mig til en Vre. Jeg vil aldeles ikke paa nogen Maade hindre Andre, der vare eller ere tilbøjelige til at gaa over til Flertallet, i at regne sig dette til en Vre; men jeg siger blot, at jeg regner mig det til en Vre, at jeg ikke har været bange for at være i Minoriteten. Naar iøvrigt det ærede Medlem navnlig overfor den Sætning af mig, at jeg troede i denne Henseende at være enig med de fleste Jurister, bemærkede, at det ved saadanne Spørgsmaal ikke kom an paa den egentlig juridiske Udvikling og den juridiske Rundskab og Indsigt, fordi Juristerne kunde være gode nok, hvor det kom an paa at fortolke Lovens Ord, men der, hvor det gjaldt om at finde Grundlovens sande Mening, dreiede det sig om et almindeligt konstitutionelt Syn, og der var der andre Evner, der kom i Betragtning, som vel kunde findes hos Jurister, men ikke nødvendigvis fandtes der, saa maa jeg dertil sige, at jeg tror, at dette er en Begrænsning af Juristernes Omraade, som det ærede Medlem neppe udenfor denne Sal vilde fremsætte. Det er ganske vist meget egnet til at vinde Bisald paa i denne Sal, men jeg troer, at hvis vi besandt os sammen paa et andet Sted, hvor vi sidde Side om Side, vilde det ærede Medlem neppe erkjende, at det skulde være den rette Opfattelse, at Juristerne kun have Evne til at forstaa Lovens Ord, men ikke dens sande Mening. Naar det ærede Medlem iøvrigt beklagede sig over, at jeg skulde have lagt en Forstaaelse ind i hans Foredrag, som ikke var berettiget, maa jeg meget beklage, hvis jeg skulde have opfattet det ærede Medlem urigtigt. Mig